

Het jaar 2014 is bijna voorbij. Je kijkt nu al terug wat het jaar je gebracht heeft. Het was een jaar van heel goede, maar ook van minder goede belevenissen.

Laten we beginnen met een dankwoord aan onze medewerkers en vrijwilligers. We bedanken hen voor hun liefde, inzet, betrokkenheid, kennis, kritiek en vriendschap.

Ook een woord van dank aan de ouders, scholen, werkbedrijven, behandelaars en onderzoekers. We bedanken jullie voor kritische betrokkenheid, bijdragen en samenwerking. We proberen gezamenlijk de ontwikkeling van de jongens, op weg naar zelfstandigheid, te bevorderen.

Met de groep beleefden we een roerig jaar. Ingrijpende en indrukwekkende gebeurtenissen waar je geen invloed op had of zelfs geen vermoeden van had. Voorvallen, die zowel veel invloed op de groep als op de begeleiding had.

Ondanks de betrokkenheid met een ieder kan niet alles opgelost worden of krijg je er de mogelijkheid niet voor.

We noemden in de vorige nieuwsbrief dat er jongens naar vervolgplekken of zelfs weer naar huis gingen, dat stimuleert. Maar daar zijn ook weer jongens voor terug gekomen. Een hectische periode van wennen aan de groep, aan de begeleiding, aan de regels en de nieuwe omgeving, intensief allemaal.

Anke heeft voortvarend haar werk als begeleiding opgepakt.

Giena mocht een zoon ontvangen "Harvey", De bevalling is gelukkig goed gegaan, moeder en zoon zijn in blakende gezondheid. Raar eigenlijk, over de vader wordt dan niet gesproken, maar trotse vader Mike maakt het ook goed.

Stagiaires die gaan en die komen, vraagt allemaal de aandacht en dat komt niet altijd evengoed uit in de dagelijkse routine. Zeker het afgelopen halfjaar heeft er toe geleid dat we de nodige uren hebben gemaakt.

Na drie jaar HKZ, was daar in december de herbeoordeling, bewust hebben we hier niets voor gedaan. We wilden weleens weten of onze aanpak overeenstemt met waar de HKZ voor bedoeld is. Beheersen wij onze processen of beheersen de processen ons?

De conclusie van het audit-team was "hier worden we blij van". Jullie zijn een warm en zeer betrokken team, jullie zijn lieve mensen, tegelijk durven jullie best wel het een en ander van je mensen te vragen. Van dit compliment werden we verlegen. We gebruiken HKZ dus als gereedschap om steeds kritisch te kijken naar wat we, waarom we iets doen. Moeten we het blijven doen? of is anders wellicht beter.

Voor het eerst was daar een materiaalcontrole door het zorgkantoor. Leveren wij de zorg en begeleiding die is geïndiceerd? Het onderzoeksteam was aangenomen verrast over hoe we ons werk leveren en verzorgen. "jullie slagen er in, zonder slaaf te zijn van de papierwinkel, om zelfs meer te doen dan wordt verlangd". Weer een prachtig compliment.

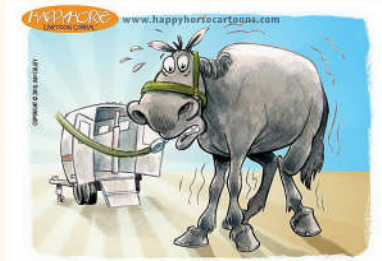
Dan was daar ook nog de decentralisatie zorg. Er moest een aanbesteding worden gedaan bij de gemeente. Omdat wij een aantal jongens met een zogenoemd GGZ-pakket huisvesten en begeleiden was dat ook spannend. Maar gelukkig is dat, voor zover we kunnen overzien, ook goed geregeld. We hebben een aanbesteding ontvangen. Echter dat kostte een lieve

duit.

De bezuinigingen gaan ons ook direct raken, ontslaan willen we niet en dankzij onze medewerkers hoeft dat ook niet. Iedereen werkte mee om de loonkosten in bedwang te houden, we zijn hen daarom enorm dankbaar.

Net als velen, delen we de zorgen over hoe het zal gaan in de zorg. Dat het kaf van het koren gescheiden moest worden was ons al langer duidelijk. Dat er veel nog niet duidelijk is en dat dit ten kosten dreigt te gaan van soms hele gezinnen, is zorgelijk.

Er is door de jaren heen wildgroei ontstaan in de zorg, *“d'r gaat zat onder 't paard z'n buk deur”* (lokale uitspraak). Dat wil zeggen, veel komt niet op de plek waar het voor was bedoeld.

We zijn het er mee eens dat daar eens kritisch naar gekeken wordt, daarom vinden we de materiaalcontrole door het zorgkantoor ook van groot belang.

Maar dan ook iedereen! alle zorgaanbieders, groot en klein, organisatie of particulier, het gaat om goede en verantwoorde zorg voor hen die het echt nodig hebben.

In de persoonlijk sfeer hebben we in december; toch nog onverwacht afscheid moeten nemen van Ria's vader (weduwnaar). Hoewel hij ernstig ziek was en we de eindigheid van het leven onder ogen zagen, kwam zijn overlijden toch nog onverwachts. De laatste maanden begon steeds meer duidelijk te worden, dat steeds meer functies van het lichaam het af lieten weten.

Vader zou naar een verzorgingshuis gaan, hier zag hij erg tegen op, evenals de mogelijkheid dat hij zou kunnen gaan vegeteren.

Een verzorgingshuis in de buurt, daar was geen plek, als eilandbewoners wil je nu eenmaal graag in je vertrouwde omgeving blijven.

Vegeteren en het gaan naar een verzorgingshuis is hem bespaard gebleven. Hij stierf in de armen van zijn schoonzoon, bij onze zuster Wilma en zwager Wim thuis. Hij laat een leegte achter.

We kunnen niet anders dan grote dank uitspreken aan Wilma en Wim voor hun liefde, zorg, inzet aan onze vader.

Als afsluiting van het jaar (en laten we dat in positieve sfeer doen), hebben we dit jaar er voor gekozen om met de bewoners, hun ouders en wij als begeleiding een buffet te houden. Heel eenvoudig, maar van alles wat. Zo ontmoeten we elkaar ook eens op een andere wijze, lekker ontspannen en niet formeel. We zien terug op een zeer geslaagde avond.

2014, een jaar vol belevenissen en emoties. God zelf is het die ons hier doorheen draagt, dat staat voor ons vast, alle lof eer en aanbidding aan Hem.

Ook nu weer hartelijk dank voor jullie betrokkenheid in gebed en gedachten. We ervaren de steun en support als een Zegen.

Iedereen Heil en Zegen voor 2015.

Hartelijke groeten,

Ed en Ria